

Novák Gábor MAGADDAL, ODAÁTRA

 ligetmuhely.com/novak-gabor-magaddal-odaatra/

Emlékszem a napra, mikor bezárult mögöttem a kórház kapuja –

Épp hazatértem az aznapi robotból, gondolataim a vacsora körül forogtak – te főzöl nekem vagy én neked, kedves szomszéd? –, nejlonszatyor, gémbereedett ujjak, januári hidegben párafelhő pöffent a szájból, még egy emelet, két lépcsőforduló, aztán arcon törölt a valóság – háta masszív fala zárta el a körfolyosót, izgatott öregasszony-sziszegés

mindenütt – „hogyan, még nem fogták el? Miért nem fogják meg? Csináljanak már valamit! Csináljanak!” –

Rosszat sejtve törtem utat, löktem arrébb a fröccsszagú házmestert, toppantam ki a végtelen körfolyosóra –

Rosszindulattól eltorzult arcok, gumiarcok, rém- és gnómarcok között botladoztál mezítlábasan, szemed alá karomnyomokat húzott a lecsorduló könny, pizsamád szára gyászosan harangozott vékony kis vádlidon – gyászharang, lélekharang –, ruhaszártó-kötelekbe gabalyodva kerested önmagadat, elveszett józanságodat –

megfigyelnek

Mikor megláttál, felém rohantál, felborítottál egy karácsonyi kaktuszt, cserép tört, föld fröccsent a lábtörlőre, a bámész nép felhördült – „na ugye, hogy veszélyes!” –, a nyakamba borultál, úgy zokogtad a fülemben, ijedt-bizalmatlan tekintetek zuhogó záporában, hogy megfigyelnek, téged biztos, hogy megfigyelnek, rájöttek származásodra, és most el akarnak rabolni, a szomszéd is külföldi kém, behuhogott az ajtó résein –

Téveszmék – veregette meg a vállam a doktor, és cigarettával kínált, míg az ápoló besegített téged a mentőbe. Villogó kék fény csalta az utcára a környékbelieket, ők persze tudták előre, az ilyenek sosincs jó vége, ők aztán felismerik az ilyet... Míg letűdöztem a füstöt, te még visszafordultál a kocsi ajtajából, intettél, mondtál volna valamit, de finoman beljebb tuszkoltak, kilincs kattant, motor marrant, én meg ott maradtam egy csomó idegen közt, akik most már engem méregettek, talán ragályos az egész, és elkaptam tőled, mit lehet azt tudni...

Felmentem az emeletünkre, a pótkulccsal besurrantam hozzád, villanyt sem kapcsoltam, csak leültem az ágyadra, a félfülű játékmackó mellé, szétszórt ruháid közé, és hunyt szemmel, visszafojtott lélegzettel vártam. Reméltem, én is meghallom azokat a hangokat, és kiderül, hogy a hiba nem benned van, hanem a világunkban – persze hiába vártam –, a világ menthetetlenül normálisnak bizonyult –

sudok1, adobe.com

És jöttek a látogatások, a szerda és szombat délutánok, a málló olajfesték a folyosókon, kerekescocskik fémezrej-nevetése, a szomszéd ágyon a nimfomán nő varjófészek-haja, vizslató tekintete, a vészjóslóan intelligens arcú doktorok lassú cigaretta-szippantásai, sosem tudhattuk, melyik pillantásukkal állítanak fel diagnózist rólad és rólam –

Csak fogytál egyre, egy orvos megsúgta nekem, ha továbbra sem eszel, talán kényszertáplálásra kell fogniuk. Mit sem sejtve csak forgattad kezedben a narancsot, amit hoztam, megrohad majd ez is, mint annyi másik előtte, pogány áldozat, felajánlás az isteneknek, gyógyulj meg, múzsa. Megfogtam jobbodat –

rájöttek

A kulcsontod vakartad lassú mozdulattal, elnéztél mellettem, ki az ablakon, a varjakat bámultad, káromgásukkal fekete keretbe foglalták szavainkat. Idegen hatalmakról beszéltél, akik mind téged akarnak, „mert rájöttek, hogy Ihlető vagyok, emlékszel a regényre, amit kölcsönadtam? láttad, ugye, észrevetted, hogy az is rólam szól? Egyre több helyen ismerem fel magam, használják a szavaim, az érzéseim..., és most nekik kellek, hogy inspiráljam az embereiket, de én nem akarok gonosznak dolgozni, abból katasztrófa lenne, ments ki innen, kérlek...”

Elengedtem a kezed, hátha úgy jobban tudok hazudni, az ágy rácsos támláját kocogtattam a körmömmel, adjon ritmust zavart habogásomnak – hiszen megtenném, ha lehetne, ha kéne, de ez kórház, itt biztonságban vagy...

Ránc mélyült homlokodra, gyanú szikrája húzott ívet szemedtől szememig – „hálátlan vagy, azt hiszed, nem tudom,

hogy tudod? Te is az én szavaimat használod, engem utánczol, belőlem élsz! te is én vagyok! segíts hát akkor legalább!”

Mit mondhattam volna akkor? – ha tiltakozom, tán bennem is a kémet látod, a barátból lett árulót, idegen hatalmak ügynökét. Ha egyetértek veled, színleg vagy szívből, nem számít, csak még mélyebbre löklek az örvénybe, ahol mindenki te vagy, rajtad kívül nem létezik más – hallgattam hát, néztem a mocskos-átizzadt lepedőn nyugvó, áttetsző-sovány kezed, és úgy éreztem, távolodsz tőlem, süllyedsz az ágynemű-nihilbe egyre – szegény Ofélia, téveszméid magukkal húztak, és magukkal húzták szavaimat – mit mondhattam volna?

alswart, adobe.com

Zavartan motyogtam búcsú-féleséget, fordultam ki a folyosóra, robbantam végig a visszhangos-rideg folyosók során – az osztályos nővér utánam kiáltott, nem feleltem, összeszorítottam fogamat –

Amint kiléptem a kórház kapuján és arcon csapott az élet, kábán álltam meg a buszváróban, mellettem egy férfi és egy nő beszélgetett – „ne mondd, borzalom, válás után ő vitt mindent, autó, nyaraló elúszott” –, befutott a busz, húsos-nagy test egyensúlyozott fel előttem a lépcsőn, és még mindig ontotta öblös panaszait, autó oda, nyaraló oda. Irreális, vak düh lobbant bennem, mit panaszkodik ez?! Neki legalább vonítani szabad, az én szavaimat viszont végleg elvitted magaddal, odaáttra.

felső kép | Alvaro German Vilela, adobe.com